

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2001 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Antoni Górski

SSN Marek Sychowicz (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Krentzel

w sprawie z wniosku S. C.

przy uczestnictwie M. C.

o podział majątku dorobkowego

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na rozprawie w dniu 14 lutego 2001 r.

kasacji uczestniczki postępowania od postanowienia Sądu Wojewódzkiego w W.
z dnia 5 maja 1998 r., sygn. akt V Ca [...],

oddala kasację.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 5 maja 1998 r. Sąd Wojewódzki w W. zmienił postanowienie sądu pierwszej instancji dokonujące podziału majątku wspólnego wnioskodawcy S. C. i uczestniczki postępowania M. C. w ten tylko sposób, że kwotę 56.261 zł zasądzoną od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy tytułem wyrównania jego udziału w majątku wspólnym, rozłożoną na dziesięć rocznych rat w wysokości po 5.626,10 zł, rozłożył na pięć rocznych rat w wysokości po 11.626,10 zł, a w pozostałej części oddalił apelację wnioskodawcy.

Podstawę kasacji uczestniczki postępowania od wymienionego postanowienia stanowi naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię przepisu art. 212 § 3 k.c. i naruszenie przepisu art. 386 § 6 zd. pierwsze k.p.c. przez nieuwzględnienie wskazań co do dalszego postępowania wyrażonych w uzasadnieniu postanowienia uprzednio wydanego w sprawie przez sąd drugiej instancji. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Wojewódzkiemu w W. do ponownego rozpoznania albo o zmianę tego postanowienia i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji wnioskodawcy w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 21 października 1996 r., uchylającym postanowienie sądu pierwszej instancji i przekazującym mu sprawę do ponownego rozpoznania, Sąd Wojewódzki zalecił rozważenie rozłożenia na raty należności, która podlegać będzie zasądzeniu. Zalecenie to, wbrew rozumieniu go przez skarżącą, nie oznacza, że skoro sąd pierwszej instancji zastosował się do niego i rozłożył należność zasądzoną od uczestniczki postępowania na dziesięć rocznych rat, to rozstrzygnięciem tym sąd drugiej instancji został związany. Wskazanie rozważenia rozłożenia na raty oznaczało tylko obowiązek sądu pierwszej instancji, i w razie zaskarżenia wydanego przezeń postanowienia - obowiązek sądu drugiej instancji, dokonania oceny, czy zachodzi potrzeba rozłożenia na raty zasądzonej należności. Nie wspominając o ilości i wysokości rat oraz o terminie ich uiszczenia Sąd Wojewódzki nie związał co do tych okoliczności

ani sądu pierwszej instancji ani siebie. W tych okolicznościach nie może być mowy o naruszeniu art. 386 § 6 zd. pierwsze k.p.c.

2. Rozpoznając kasację Sąd Najwyższy związany jest stanem faktycznym stanowiącym podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia, który wynika z jego uzasadnienia. Elementami tego stanu faktycznego są ustalenia co do trudnej sytuacji materialnej zarówno uczestniczki postępowania jak i wnioskodawcy, ale także i co do tego, że uczestniczka jest właścicielką nieruchomości, w skład której wchodzi m.in. szklarnie gruntowe, szklarnia mnożarka, budynek socjalno-gospodarczy i garaż. Według oceny Sądu Wojewódzkiego przy racjonalnym gospodarowaniu nieruchomością może ona przynosić znaczne dochody, nawet jeżeli w chwili obecnej jej stan jest niezadowolający. W tych okolicznościach nie można dopatrzeć się naruszenia art. 212 § 3 k.c. (w związku z art. 46 k.r.o. i art. 1035 k.c.) w rozłożeniu należności zasądzonej od uczestniczki postępowania na pięć rocznych rat, a nie – tak jak ona chce – na dziesięć rocznych rat.

Z przytoczonych względów kasacja nie ma usprawiedliwionych podstaw i należało ją oddalić (art. 393¹² k.p.c.).

aw

jb.